

Anem al cinema?

L. Villaplana

Mentre la ressaca dels dies d'estiu, de la calor, de les festes, de la platja... es dilueix amb la costera del setembre, en el panorama cinematogràfic n'apareix una altra de ben diferent. I és que la cartellera dels mesos d'estiu deixa molt que desitjar, una allau de pel·lícules sense una mínima qualitat satura les grans pantalles. Jo m'he privat d'anar al cinema, desmotivada davant les monòtones estrenes que es troben, que tracten des de les festes d'adolescents darrere de la "tía más cachonda", fins a les d'acció més cutres, passant per les de l'humor més fàcil, redundants, al pur estil nord-americà.

Fa uns dies vaig tenir l'ocasió de veure *Easy Rider* (1969), l'òpera prima de l'actor i director nord-americà Dennis Hopper. La pel·lícula, a mig camí entre drama i road movie, narra la història de dos motoristes de pèl llarg de Los Angeles, que s'embarquen en un viatge cap a Nova Orleans, creuant el país per carretera, intentant descobrir Amèrica. Pel camí es troben amb diversos personatges inusuals, com un ranxer i la seva família, una comuna hippie o un advocat borratxo.

Nomenada per a nombrosos premis, i guardonada com a millor òpera prima en Cannes (1969), va tenir un considerable èxit de taquilla. Segons Dennis Hopper "l'èxit es va deure a que reflectia allò que passava al carrer".

Easy Rider sorprèn pel missatge revolucionari que es podia interpretar en el seu moment. Es pot entendre com un retrat de la generació nord-americana dels seixanta, potser és per això que es va convertir en un film de culte, un mite cinematogràfic per a la comunitat hippie.

Els protagonistes d'*Easy Rider*, Wyatt i Billy.

El film comprèn un ampli nombre de temes, entre d'altres, la cerca d'un mateix, la joventut dels anys 60, el significat de la vida i la mort, l'espiritualitat, el xoc dels valors de la societat, sense oblidar el sexe, les drogues i el rock'n'roll, i tot això marcat per un inevitable sentiment patriòtic, reforçat per una potent banda sonora.

El valor atorgat a *Easy Rider*, no ve donat tant per la qualitat cinematogràfica, sinó perquè va suposar l'entrada d'un cinema de la *contracultura* i de la joventut. I és que com el mateix director proclama "la llibertat per a protestar és sagrada, meravellosa".

anemalcinema@mixmail.com